

Nazilə Rahibqızı

Günəşin ətrafa şəfəq saçmağına baxmayaraq istilik duyulmur, əksinə havada hiss olunan soyuqluq payızın gəlişindən xəbər verirdi. Artıq quşlar da hazırlaşmış istə ölkələrə köçməyə başlamışdı.

Yeni dərs ilinin ilk günləri keçirdi. Bapbalaca fidanlar çanta əlində "artıq şagirdik" sevincilə məktəbə yollanırdılar. Bu qısa zaman ərzində müəllimə də özünü onlara sevdirməyi bacarmışdı. O, çox mehriban, sevgi dolu bir insan idi. Uşaqlarla gözəl davranışı, rəftarı, qayğıkeşliyi onu sevdirməyə bilməzdi. Şagirdlərin onu tanıdığı kimi, o da uşaqların hər birini yaxından tanımaq istəyirdi. Axı hələ qarşıda onları uzun illər gözləyirdi. Axı, birgə addım layacaqları bu yolda hələ çox fəsilər vardı.

Müəllimə böyük maraqla şagirdlərə:

-Uşaqlar, gəlin bir-birimizi daha yaxından tanımağa çalışsaq. Mənimsəmiş bir sualımız olacaq, siz isə jər biriniz mənə

Ən çox kimi sevirsen

ətraflı şəkildə cavab verəcəksiniz"- deyə müəllimə şagirdlərə öz fikrini bildirərək sualı səsləndirdi:

- Deyin görüm siz bu həyatda ən çox kimi sevirsiniz?

Müəllimə sualı səsləndirər-səsləndirməz şagirdlərin səsi bir-birinə qarışdı. Hər biri çalışmış ki, öz cavabını hamıdan tez olaraq söyləsin. Bu hay-küyü gören müəllimə:

- Uşaqlar, sakitləşin! Hər yerin öz qayda-qanunu var. Dərs zamanı səs salmaq yaxşı əməl deyil. Bu həm müəlliməyə həm də şagird yoldaşlarına hörmətsizlik deməkdir, deyə şagirdlərə irad bildirərək sözlünə davam etdi:

-Müəllim sual verərkən heç bir şagird yerindən danışmamalı, əlini qaldıraraq müəllimdən cavab verməyə icazə almalıdır. Aydın oldu mu sizə?

- Bəli! - deyərək şagirdlər biragızdan səsləndi.

-Lap yaxşı, uşaqlar! İndi hər biriniz mənə ətraflı söyləyin, həyatda ən çox kimi sevirsiniz və bu sevginin əsas səbəbi nədir?

Uşaqlar hamısı əlini qaldırdı. Müəllimənin sözlərinə rəyəət edərək bu dəfə heç biri yerindən dillənmədi.

Müəllimə:

- Aha, uşaqlar, baxıram ki, hamınız əl qaldırmısınız. Elə isə başlayaq Əlidən.

Əli, buyur oğlum!

Əli:

- Anam!

Müəllimə:

-Bəs səbəbi?

Əli:

-Səbəb isə odur ki, anam mənə çox sevir. O mənə

(Hekayə)

üzülməyimi heç vaxt istəmir. O evdə olanda mənə xoş olur, rahat oluram.

Müəllimə gülümsəyərək:

-Aha, aydındır Əli! Çox sağ ol, əyləş! İndisə Əminə qalxsin ayağa və öz cavabını söyləsin.

Əminə:

- Mən ən çox atamı sevirəm, müəllimə! Çünki o mənə hər gecə nağıl danışır, əzizləyir. Mənə " ağıllı qızım" deyir hər zaman.

Müəllimə:

-Aydındır Əminə, əyləş. Kərim qalxıb söyləsin görək ən çox kimi sevir.

Kərim:

- Mən babamı ən çox sevirəm. Çünki o mənə çoxlu oyuncaq alır, mən darıxmayı deyə mənə tez-tez gəzməyə aparır. Mənə onunla çox maraqlıdır.

Müəllimə:

-Çox sağol Kərim, əyləş!
- Zeynəb, sən nə düşünürsən? Sənin ən çox sevdiyiniz kimdir qızım, de görək!

Zeynəb:

-Müəllimə, mən nənəmi lap çox sevirəm. O, həmişə mənə əzizləyir, ürəyim istəyəndən hər bir şeyi edir ki, mənə xoş olsun. Nənəm elə dadlı şirniyyatlar bişirir ki, müəllimə. Özü də bilirəm, ən sevdiyim nəvəsi də elə mən özüməm.

Zeynəbin sözlərindən müəlliməni gülmək tutdu. Axı balaca, şipşirin qızcığığın bu söylədiklərinə gülməmək mümkün deyildi.

Müəllimə:

- Çox sağ ol Zeynəb, əyləş!

- Cəlal qalxsin görək nə söyləyəcək.

Cəlal:

- Mən bacımı hamıdan çox sevirəm, müəllimə! Çünki dərsimi başa düşməyəndə o mənə başa salır. Bir çətinliyəm olan kimi tez onun yanına qaçıram, o da mənə mehribanlıqla, sevərək kömək edir.

Müəllimə:

-Gülər, sənin fikrin nədir? Söylə bizə, sən kimi daha çox sevirsen?

Gülər:

- Müəllimə, qardaşımı lap çox sevirəm mən. O mənə heç incitməyir. Mən onu özümə dayaq bilirəm. Müəllimə, o çox güclüdür. Qardaşım yanımda olanda heç kəs mənə heç nə edə bilməz, -deyə Güllər qürur hissilə ən çox sevdi-

yini sifə tanıtdı.

Beləcə uşaqlar həyəsi bir söz dedi. Bir qismi ana, ata, bir qismi nənə, baba, digər qismi isə bacı, qardaş... Artıq aydın idi, hər kəs daha çox qayğı, şəfqət gördüyü insanı sevirmiş normal olaraq.

Elə bu anda müəllimə Muradın fikrini öyrənmək üçün onu dinləmədiyini xatırladı:

- Murad, bir sən qalmısan, oğlum! Az qala unutmuşduq səni-deyərək gülümsədi və sözlünə davam etdi:

- Buyur söylə görək. Söylə biz də tanıyaq sənin ən çox sevdiyini, ən çox dəyər verdiyini.

Murad bir anlıq düşündü və dilləndi:

-ALLAH! Müəllimə, Onu sevməyimin səbəbi çoxdur, heç saymaqla da bitib-tükənən deyil. Bilirsiniz niyə ən çox Allahı sevirəm? Çünki bütün sevdiqlərimi - ana-ata, nənə-babamı, bacı-qardaşımı O mənə verir. Anam həmişə deyər ki, ALLAH çox mehribandır. Biz hamıdan çox onu sevməliyik. O bizə gör nə qədər nemət bəxş edib. Əgər biz görürüksə, eşidib-danışırıqsa, gəziriksə, sağlamsaqsa bu ən gözəl nemətdir, müəllimə! Mənə bunları atam, anam öyrədib. Allahı sevən insan pis insan ola bilməz. Elə insan hər zaman insanları sevcək, onlara ancaq yaxşılıq, xeyirxahlıq edəcək. Bax, elə bu səbəbdən də ən çox sevdiyim Allahdır, çünki Onu sevrəkən mən bütün insanları sevirəm!